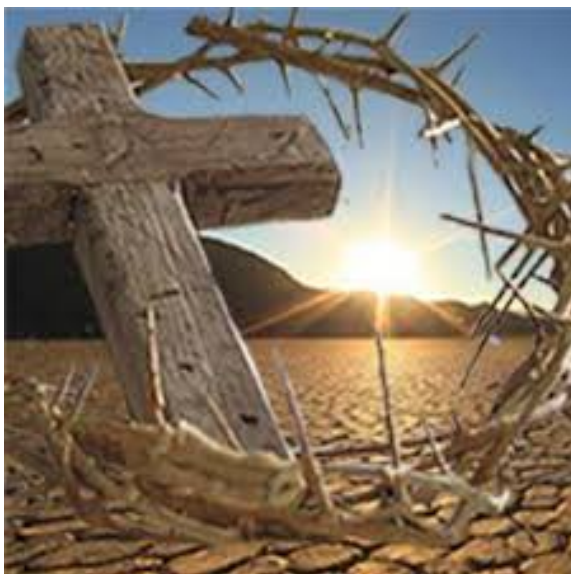

RAZPORED SV. MAŠ

01.03.2021 PONEDELJEK	Božja beseda: https://hozana.si?datum=1.3.2021		V ZAHVALO, Grahovo Brdo 1
02.03.2021 TOREK	Božja beseda: https://hozana.si?datum=2.3.2021		+++VALENTIN in KRISTINA, Tomaj 14
03.03.2021 SREDA	Božja beseda: https://hozana.si?datum=3.3.2021		
04.03.2021 ČETRTEK	Božja beseda: https://hozana.si?datum=4.3.2021		
05.03.2021 PETEK	Božja beseda: https://hozana.si?datum=5.3.2021		
06.03.2021 SOBOTA	Božja beseda: https://hozana.si?datum=6.3.2021		+MARIJA SKAPIN, Kazlje 16
07.03.2021 3. POSTNA NEDELJA	Božja beseda: https://hozana.si?datum=7.3.2021		ZA ZDRAVJE, za žive in pokojne v župniji

Svete maše so v kapeli ob 18h, v nedeljo ob 10h. (prenos na splet v Youtube) - pred mašo križev pot ob 9.40.

ŽUPNIJA TOMAJ OZNANILA ZA: TOMAJ AVBER in KAZLJE 2. POSTNA NEDELJA

Štev.:10/LETO IX.

28. FEBRUAR 2021

Nebeški Oče razodene, da je Jezus njegov Sin

Iz svetega evangelija po Marku (Mr 9,2-10)

Tisti čas je Jezus vzel Petra, Jakoba in Janeza in jih same zase peljal na visoko goro. Vpričo njih se je spreménil. Njegova oblačila

so postala bleščeča, nadvse bela, da jih tako ne more pobeliti noben belivec na svetu. In prikazal se jim je Elija z Mojzesom in pogovarjala sta se z Jezusom. Oglásil se je Peter in rekel Jezusu: »Učitelj, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.« Ni namreč vedel, kaj bi rekel, kajti zelo so se prestrašili. Narédil se je oblak in jih obsenčil. In iz oblaka se je zaslišal glas: »Ta je moj ljubljeni Sin, njega poslušajte!« Ko so se hitro ozrli naokrog, niso videli nikogar več razen Jezusa samega, ki je bil z njimi. In medtem ko so šli z gore, jim je naróčil, naj nikomur ne pripovedujejo tega, kar so videli, dokler Sin človekov ne vstane od mrtvih. To besedo so ohranili zase in se med seboj spraševali, kaj pomeni vstati od mrtvih

Telefon: **041 649 617**; Župnijska spletna strani: <https://zupnija-tomaj.rkc.si>. TRR: SI56 1971 0501 2789 029 (DBS, SWIFT SZKBSI2X); DŠ župnije: 83155317. Odgovarja: Gabrijel Vidrih, župnik; gabrijelvidrih1@gmail.com; Tel.: **041 302 147**; župnija: gvidrih@zupnijatomaj.si

GORA SPREMENJENJA-DOLINA ŽIVLJENJA VERE

Z zgodbo o žrtvovanju Izaka propade temeljni mit za versko antropologijo, v osnovi katerega je žrtvovanje mit o prepričanju prednikov, da mora človek dati svoje največje bogastvo, da bi si pridobil naklonjenost bogov. V primeru Abrahama je govorjenje o največjem dobrem skoraj precenjeno saj gre namreč za edinega sina, edinega potomca. Ta sin predstavlja življenjsko obljubo, ki mu jo je dal Bog. In če bi lahko še kaj dodali je Izak – vsaj moral bi biti - začetek potomstva, ki se ne bo nikoli končalo ... Toda ta obljuba o neskončnem potomstvu se rodi v znamenju nepričakovanega žrtvovanja.

Abraham in Sarah sta že zdavnaj odstopila od upanja, potem ko sta znova in znova poskusila zanositi otroka. Z njimi se njegova hiša konča, s svojimi sanjami, neizpolnjenimi željami so vsi upi izginili, potomcev ne

bo. Tudi večletni snegovi ledenika se lahko stopijo ... in nič ne ostane. No, Bog je ostal! Toda vera v Boga je eno, varnost otroka pa drugo! ... razen če se Bog odloči odgovoriti na globoko zakoreninjeno vero Abrahama in Sare in mu da tistega otroka, ki ga v mladosti še nista imela.

Veste, pred prepovedanim žrtvovanjem, kot jo imenuje Marie Balmay, avtorica istoimenskega eseja o Freudu in Bibliji, je teza, v skladu s katero božanstvo poseže, če mu ponudimo nekaj pomembnega - ne seveda drobtine našega odvečnega imetja. Čeprav Nebesa niso odgovorila, Abraham in Sara nista izgubila vere, še naprej sta verjela. Vera je namreč kot rastlina, ki jo je treba gojiti, ne da bi pri tem izgubili srce.

Šele takrat bo (vera) dovolj močna, da nam priskoči na pomoč in nas ohrani v času preizkušnje. Če smo ga namesto tega pozabili, ga v letih blaginje, ko ga resnično potrebujemo, ne bo, ne za nas ne za nikogar.

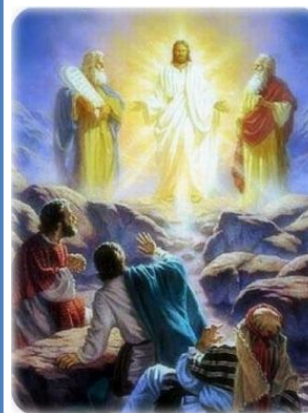
Boga ne ljubimo zato, da bo poskrbel za naše potrebe ... Boga ljubimo iz ljubezni. Ljubimo, ker ga imamo radi. Abrahamova ljubezen do Boga je bila čista, popolnoma brez pričakovanj. V njegovem odnosu z Bogom ni bilo prostora za zamere. Bog je dal, Bog je vzel. Koliko zgodb poznamo o moških in ženskah, ki so nehali verjeti, razočarani in jezni na Boga, ker ni hotel uslišati njihovih molitev.

A vrnimo se k Izakovi žrtvi: gotovo veste za kulture, s katerimi se je srečal patriarh Abraham, prvak vseh monoteističnih ver na dolgem potovanju od Ura na Kaldejskem – t.j. obale Perzijskega zaliva - do Kanaana, današnje Palestine. Te kulture so vse izvajale človeške žrtve: zlasti ritualno je bilo ubijanje prvorojenca in nato pokopanega v temeljih templja, da bi ga posvetili, ali pa obzidja mesta.

Ko je Abraham prišel v stik s temi verskimi običaji, ga je morda ujela ali preslepila ta "fatamorgana", ki je bila v temelju nesmiselna in kruta, da bi žrtvoval svojega sina v imenu vere v Boga življenja in smrti.osebno sicer nisem prepričan, da se je za utemeljitev Izakove žrtve treba zateči k zgoraj omenjeni kulturni antropologiji. Abrahamova vera je brezpogojna vera; vera, ki je drugačna od vere drugih protagonistov svete zgodovine, kot sta Job, ali pa Jona, ampak pojdemo z našim razmišljanjem k evangeliju.

Zgodba je del širše zgodbe, ki sega od Jezusovega rojstva do vstajenja. Ta velika freska, imenovana evangelij, predstavlja Božji odgovor na naše želje. Trije apostoli, ki jih Gospod pokliče, slišijo glas Boga Očeta, ki jim ukaže, naj ga poslušajo, kot njegovega ljubljenega Sina.

Evangelist poudarja, da so Peter, Jakob in Janez ostali brez besed zaradi strahu, ki ga je vzbudil ta prizor ... Princ apostolov, Peter, pripravi tako splošen kot tudi otročji komentar: »Lepo! Ostanimo še malo tukaj! Postavimo tri šotore!... Spomnim se na vztrajanje otrok, ko jih mati pokliče domov: "Samo še pet minut !! "...

Žal na gori ne morete ostati niti minute dlje. Ne samo to, Jezus celo prepoveduje apostolom na gori, da bi govorili z drugimi o tem, kar so videli in slišali, dokler njihov Gospodar ne vstane od mrtvih. A seveda niso razumeli, kaj pomeni izraz "vstajenje od mrtvih". In niti ne bodo razumeli, ko na velikonočno nedeljo ženske poročajo, da je grob prazen. Kdo bo pa verjel ženskam. Njihova nezaupljivost se upira tudi izjavi Magdalene, ki prisega, da je prvi dan po soboti celo govorila z Jezusom. Niti Emausovim učencem ne uspe vdreti v srca apostolov, ko pripovedujejo, da so srečali Vstalega in ga prepoznali v lomljenju kruha. "Na koncu – če preberemo dobesedno - (Jezus) se je enajsterici posebej prikazal, ko so bili za mizo, in jim očital njihovo nevero in trdoto srca, ker niso verjeli tistim, ki so ga videli vstalega."

Odtujevalne izkušnje vsakodnevnne resničnosti, me pripeljejo do strašne skušnjave, da bi dve izkušnji - dnevno in versko - postavili na dve različni nekomunikacijske ravni; ker mi preperečujejo, da bi dojeli, da za kristjana resnična težava ni toliko

v tem, da vnese duhovno (gora) v nečisto (dolina), temveč v tem, da ga v njem odkrijem, ker izkoriščajo čustvenost, ki je vedno v nas, ko nas navdušujejo (upravičeno) s čudovitimi pesmimi nekaterih naših nedeljskih liturgij, ne da bi se nas to dotaknilo v globini, čerprav gre za zbere privilegiranih ljudi ali pa premetenih obilkovalcev bogoslužja za oči in ušesa, ki so dobri in dajo občutek božanskosti; ampak niso v slogu Jezusovega konteksta: če se ne spustimo z gore, če ne opustimo zamisli o šotorih, v katerih nam je dobro in če ne dovolimo tragedij in obupov ljudi, ko vse to slabo vstopa v naše življenje in naša občestva; ljudje, ki ima raje samomor kot sramoto brezposelnosti; odvisnik od mamil, ki gre skozi vse vagone vlaka, da bi našel denar za nakup te zaklete snovi omame; prostitutke za potešitev telesne lakote mimoidočih; ali tistih dveh fantov, ki se imata rada in živita skupaj in se ne poročita, ker sta izgubila upanje v prihodnost; in še institucionaliziranih starejših v samoti in popolni tesnobi.

Seveda je gradnja šotora na gori lahko koristna in daje nenavadno evforično vzvišenost: končno sem našel "svojo skupino", svoje ekskluzivne "prijatelje" in to mi je dovolj ... a žal mi to preperečuje, da bi se spustil s svoje gore iluzij in delil svoje vstajenske izkušnje z vsemi h katerim sem poslan.

Zgodi se tako tudi zaljubljenim. Zanje obstaja trenutek, ko si pogledata v oči, ne da bi spregovorila, in se ju ne dotakne velika zmeda, ki je okrog njiju, in se strastno poljubijo, ne glede na to, kdo jih opazuje. A to je izjemen trenutek: ne da bi se odrekli ljubezni, se bodo morali potem spoprijeti z vsakdanjim življenjem, z banalnostjo človeškega obstoja. Toda vrnitev v rutino ni vedno nekaj zaničljivega, saj je to normalno stanje ljudi, s katerimi živimo. Poiščite hišo, naredite dva izračuna, da ugotovite, ali nam denar, ki ga imamo, omogoča preživetje ne le dva tedna na mesec, ali se soočamo s težavami bolezni, ki nas prizadenejo, ko to najmanj pričakujemo; imeti otroke, jih vzgajati, jih pošiljati v šolo, obvladovati njihove krize ... Kristjan ni tisti, ki banalizira te resničnosti, ki bi ga bilo skoraj sram, da bi jih imeli za stranski produkt izkušenj, ampak bi se v njih kompromitiral z vso svojo moškostjo ali ženskostjo, saj vedo, da vstopajo v veliko skrivnost odrešenja, v projekt osvoboditve.

Ali je naša družina tudi po izkušnjah pandemije "natančna", ko dojemata "znamenja časa"? - Ali v srcu hranimo sposobnost čudenja ob lepih stvarih, ki jih vidimo, ob obrazu in telesu partnerja, ob iznajdljivosti otroka, ob lepih spominih, ki nas lahko vodijo pri eksodusu z gore? - Ali pa smo resignirani glede na dano, obstoječe in ali smo sposobni ohranjati "vizije", gojiti utopije, se boriti, da se te utopije lahko uresničijo? - Ali smo pripravljeni "sestopiti z gore" in se vrniti med "ljudi", to je našim bratom, ki nas iščejo? - Tudi mi se tako kot apostoli sprašujemo, kaj pomeni vstati iz mrtvih?

In s to uganko vstajenja, katere simbol je spremenjenje na gori, naj nas popelje v naslednjo nedeljo, ko bomo razmislili ob novi epizodi izгона trgovcev iz templja, resničnosti, ki se ne nanaša samo na srce judovske religije izpred 2000 let, marveč tudi v naš čas.